

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Lucy Foley

Ospățul de la miezul nopții

Traducere din limba engleză de
Monica Șerban

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: HarperCollinsPublishers Ltd
Ilustrație copertă: Shutterstock.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Oana Aanei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOLEY, LUCY

Ospățul de la miezul nopții / Lucy Foley ; trad. din lb. engleză de
Monica Șerban. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2616-3

I. Șerban, Monica (trad.)

821.111

Titlul original: The Midnight Feast
Autor: Lucy Foley

Copyright © 2024 by Lost and Found Books Ltd

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2616-3

Lui Kim, pentru zece ani de muncă împreună.

Îți mulțumesc pentru tot!

Pădurea

Un motor care toarce la ralanti, la marginea
pădurii, noaptea.

Un mesaj lăsat în scorbura unui copac.
O invitație.

O vulpe, strecurându-se printre frunzele de fag moarte în căutarea unui iepure, se oprește brusc. Saltă capul, își ciulește urechile, ridică o labă, apoi se întoarce și o ia la goană. Bufnițele își întrerup cântul nocturn și pornesc în zbor de pe ramurile lor, tăcute ca niște fantome palide, dornice să-și găsească un alt cămin în pădure. O ceată mică de căprioare se împrăștie ceva mai zgomotos, zdrobind pământul printre tufe cu copitele mici, în graba de a scăpa.

Ceva se mișcă printre copaci acum, tulburând armonia firească din timpul nopții. Umbre cu greutate, umbre cu forme bine definite. Trecând prin frunzișul foșnitor, călcând cu putere pământul ținutului păduros, frângând rămurele și ferigi.

Se strâng în inima pădurii. În același luminiș pe care l-au folosit dintotdeauna; și înaintea lor străbunii, încă de la începutul legendelor. O adunătură ciudată. Siluete în robe negre și cu măști cu capete de fiare. Născută din adâncurile neștiute ale pădurii: o imagine venită tocmai din Evul Mediu, un basm popular întunecat care să-i înfricoșeze pe copiii neastâmpărați. În lumea modernă, o lume a lipsei de timp, a vitezei și a conectării, ele nu mai au niciun sens. Dar

aici, printre copaci, ascunse sub lumina lunii și a stelelor, lumea modernă este chiar basmul: diferit și bizar.

Nu departe, bătrânul stă în camera lui de lucru din pădure: într-o cabană înconjurată de copacii străvechi.

Ușa întredeschisă invită parcă înăuntru elementele naturii. Odată cu căderea nopții, s-a lăsat și răcoarea, care se strecoară pe ușă și răsfoiește hârtiile de pe masă.

În fața lui se află o pană neagră, ai cărei fulgi delicați sunt răvășiți ușor de adiere.

Bătrânul nu-i acordă nicio atenție.

Nu-i pasă de ea, pentru că este mort.

IUNIE 2025. SEARA INAUGURĂRII

BELLA

E seara inaugurării Conacului, „noua bijuterie a litoralului din Dorset”. Totul îți captează atenția: panorama cu oceanul și cu valurile înalte, peluze de smarald care se întind până în buza falezei, piscina infinită creată de Owen Dacre. Însă în partea aceasta dinspre uscat se întrezărește o altă lume. În spatele clădirii se află o pădure seculară deasă, în care oaspeții pot ajunge pe niște alei cu pietriș ce șerpuiesc printre cabanele forestiere. Una dintre ele e a mea.

Închid ușa în urma mea. Mă iau după sunetul muzicii și al hohotelor de râs, lăsându-mă învăluită de amurgul purpuriu, până ajung în locul unde se servesc băuturile de bun-venit, chiar la marginea lizierei. Pășesc într-un soi de grotă improvizată, din lemn. Sute de felinare atârnă de ramuri. Văd o harpistă care cântă. Pe pământ au fost împrăștiate covoare vintage și perne uriașe, într-un soi de abandon boem. Mă așez pe una și dau pe gât un cocktail „Spiritul pădurii” — un gin amestecat cu un strop de bitter local din mesteacăn și rozmarin.

Ceilalți oaspeți rătăcesc vorbăreți de colo-colo, abia așteptând să petreacă un weekend la soare, lângă apă, fără să facă nimic. Doar vor bea, vor mânca, vor înota și se vor veseli. Mulți par să se cunoască între ei: strigă entuziasmați când dau peste prieteni vechi ori se așază pe covoare și își cheamă cunoștințele să li se alăture. Atmosfera e relaxată, chiar dacă încărcată ușor cu o notă de competiție socială.

Nimeni nu are nevoie de păturile de lână ultrafine oferite — cu toate că soarele apune, e încă suficient de cald ca să porți doar un singur strat de olandă (multe, foarte multe haine din olandă, aici). Primul semn că valul de caniculă este iminent.

În mijlocul scenei, ca o regină din povești — precum Titania pe tronul ei din lemn —, stă proprietara Conacului. Francesca Meadows. Strălucește în rochia ei de vis în nuanțe argintii și roz-deschis, cu un umăr gol, cu părul curgându-i în valuri pe spate și cu chipul luminat de sclipirile lumânărilor. *Un vis împlinit*: așa spunea în articol. *Sunt extrem de încântată să împart acest loc cu restul lumii*. Mda, cu restul lumii care își permite, în orice caz. Dar să nu despicăm firul în patru.

Mă uit în jur. Presupun că totul ți se pare idilic dacă faci parte dintr-un cuplu sau un grup mai mare și vii aici pentru un weekend în care să evadezi din oraș. Poate că numai eu nu consider locul atât de plăcut și de prietenos.

Aștept ca alcoolul să-și facă efectul și privirea mi se îndreaptă spre umbrele tot mai întunecate dintre copaci, spre bolta de crengi zdrențuită luminată de felinare, apoi în jos, spre hainele mele: din olandă, desigur, dar plină de cutele care trădează că abia au fost scoase din pachet. Totuși, locul unde-mi tot zăbovește privirea — nu mă

pot abține — este chipul Francescăi Meadows. E atât de zen! Al dracului de satisfăcută.

Dintr-odată se stârnește agitație în adâncul pădurii, iar ea își îndreaptă privirea într-acolo. Oaspeții tac și se holbează spre întuneric. Harpista se oprește și ea din cântat.

De niciunde, un grup de nou-veniți dă năvală în grotă. Și nu sunt îmbrăcați în olandă. O gașcă de zdrențăroși încălțați cu bocanci de munte. Multe femei printre ei, cu piercinguri, tatuaje și cu rădăcinile albe. Francesca Meadows nu se clintește și continuă să zâmbească. Un membru al staffului însă — o blondă minionă, în cămașă albă și pe tocuri, probabil o manageră — pornește spre ei ca la comandă. Le vorbește discret, fără să ridice tonul. Din păcate, lidera găstii de nepieptănați nu pune botul.

— Mi se rupe-n paișpe, se răzoiește ea. Dreptul de liberă trecere există de secole — cu mult înainte să existe măcar casa asta. *Voi* sunteți cei care încălcați o proprietate. Localnicii au umblat dintotdeauna printre acești copaci... au folosit lemnul, flora și fauna. Aici avem o convergență unică între puncte de referință geografice străvechi, cu încărcătură spirituală. Să ții oamenii departe de acest loc — de pământul *lor* — în felul acesta este diabolic. E un soi de crimă.

Femeia se uită peste capul managerii direct spre Francesca Meadows, când urlă:

— Cu tine vorbesc, apropo! Nu-mi pasă că ai mituit consiliul sau ce-ai făcut. În ceea ce ne privește, pădurea *ne* aparține mai mult decât ți va aparține ție vreodată. Așa că poți să ne lași să trecem pe-aici sau putem să facem un scandal de-adevăratelea. Așadar, ce alegi?

Managera se dă un pas în spate, nesigură. Aruncă o privire scurtă spre proprietară. Capul auriu al Francescăi

Meadows încuviințează aproape insesizabil. Managera murmură ceva apoi spre micul grup. Orice a spus, pare să funcționeze, fiindcă după un moment de deliberări oaspeții nepoftiți își văd de drum. Drept prin poieniță, uitându-se cu dezgust în jur. Sub privirile lor încruntate, oaspeții care petrec se îndreaptă puțin de spate și își aranjează hainele șifonate. Una dintre intruse dă cu piciorul unui cocktail și gașca se îndepărtează în sunetul paharului spart.

Harpista reîncepe să cânte, iar barmanul ia shakerul pentru cocktail.

Însă eu simt că s-a schimbat ceva în atmosferă.

ZIUA DUPĂ SOLSTIȚIU

Pescadorul iese în larg chiar înainte să se crape de ziuă, iar siajul strălucește argintiu în lumina felinarelor cu halogen. Pescarii se îndreaptă spre larg, ocolind cu grijă Mâna Uriașului, cinci coloane din calcar care se ridică dincolo de limita stâncilor, precum degetele uriașe de la o mână. E puțin înainte de ora 5 dimineața. Ziua când soarele va răsări cel mai devreme: ziua de după solstițiu și cea mai lungă din an.

Cerul se colorează deja de la violet spre mov. Totuși e ceva ciudat în dimineața asta. A apărut o a doua pată de culoare, ca un duplicat de răsărit, numai că în direcția opusă, pe uscat. O împrôscătură cărămizie.

Mai târziu se va spune că-i puteai simți dogoarea. Chiar și acolo, pe mare. Răsuflarea fierbinte în ceafă, ca un al doilea soare.

— Ce-i lumina aia?

Primul care o observă i-o arată celui de lângă el.

— Care lumină, omule?

— Acolo, deasupra falezei.

Acum se întoarce să vadă și al doilea.

— Aia nu e lumină. E... ce naiba e? Ah! La naiba!

— E un foc.

— Arde ceva. Chiar pe coastă.

Când vântul își schimbă direcția, se simte și mirosul de fum. În aer, apar fulgi cenușii care dansează în jurul lor, pentru ca apoi să se așeze pe punte și pe valuri.

— Iisuse! E o clădire.

— E locul ăla nou. Hotelul care abia s-a deschis... Conacul.

Opresc motorul. Stau și se uită. Nimeni nu scoate o vorbă. Se holbează îngroziți și captivați totodată.

Unul dintre ei scoate un binoclu. Altul scoate un mobil.

— N-aș zice că-mi pare prea rău. Cu rahaturile pe care le puneau la cale. Pare un fel de justiție divină, spune el, făcând câteva fotografii.

Al treilea bărbat îi smulge telefonul din mână.

— Nu se face, omule! Nu-i corect. Poate au murit oameni acolo. Oameni nevinovați... personal... localnici.

Tac toți când își dau seama că există și posibilitatea asta. Privesc fumul care începe să se ridice în nori mari cenușii. Simt acum și mirosul înțepător care le ajunge în nări.

Unul dintre ei sună la poliție.

Lumina se schimbă din nou. Fumul se întinde precum cerneala în apă, revărsându-se iute peste albul-azuriu al dimineții, acoperind soarele proaspăt răsărit. De parcă întunericul nopții se întoarce, ca un giulgiu tras peste cer. De parcă orice s-ar petrece pe faleză a anulat zorii.

SEARA INAUGURĂRII

EDDIE

Mai e puțin până la miezul nopții. Aproape de sfârșitul turei mele. Oaspeții sunt ocupați cu băuturile de bun-venit, așa că barul dinăuntru este pustiu. Scot paharele dintr-o cutie și le așez pe rafturi, în timp ce o ascult pe Rita Ora în căști. Băieții din echipa de rugby obișnuiau să mă ridiculizeze pentru gusturile mele muzicale, însă *I'll Be There* chiar m-a ajutat să trec prin munții de vase și de pahare murdare — să le stivuiesc, să le dau jos, să le spăl și să le clătesc, după care să o iau de la capăt, pe măsură ce vin de sus, de la Seashard, restaurantul nostru. Am văzut mâncarea când au dus-o de-aici: arăta grozav. Acum însă, nici la porci n-ai da-o. Mi-e foame de mor, dar nu mă tentează să gust nici măcar un duminicat.

E prima mea tură propriu-zisă, pentru că hotelul e plin acum. Încă nu m-am prins cum să folosesc corect furtunul; am reușit să-mi ud pantofii de două ori. Tot personalul de la Conac poartă teniși, pentru că întreaga atmosferă e *casual*. Dar sunt de firmă, Common Projects,

o marcă pe care eu n-aș cumpăra-o niciodată, deoarece o pereche costă de trei ori cât câștig eu pe săptămână.

Tresar când cineva îmi ridică o cască de pe ureche. E doar Ruby, prietena mea de la recepție.

— Toate bune, Eds? Am venit să iau și eu o Cola.

Deschid frigiderul și îi întind una.

— Am nevoie de niște cofeină. M-a epuizat zâmbitul ăsta prostesc toată ziua.

Ruby a venit de la Londra. Majoritatea posturilor care presupun contact direct cu clienții au fost ocupate de persoane din afară, așa ca ea, care au experiență (ea a lucrat într-un loc numit Chiltern Firehouse) și un accent potrivit.

Un tip într-un costum roz-pal și teniși scumpi intră agale în bar.

— Ai un Macallan de 25 de ani?

Bărbatul privește la raftul din spatele meu.

— Numai din ăla de 18 ani? Ha! pufnește el, evident deloc impresionat.

Ruby ia o gură din cola ei și, când bărbatul nu se mai vede, spune:

— Nu ți se pare că sunt bărbați cu personalitate „dobi-toc bogat alb“?

Ruby mai soarbe din suc.

— Cred că majoritatea rămân peste weekend.

Ruby e unul dintre puținii angajați care nu sunt albi — tatăl ei e din Trinidad. Când nu e în uniformă, poartă un treni de piele și își pune ochelari mici, ca în *Matrix* și mi s-ar părea prea drăguță și prea cool ca să stau de vorbă cu ea, dacă n-ar fi și superamabilă și ușor tocilară — o să înceapă curând un masterat în literatură engleză la Exeter. În plus, n-are cum să fie atrasă de țărani din Dorset, de departe mai netoți decât ea, așa că oricum n-am nicio șansă.

După ce pleacă, dau muzica mai tare și îmi intru în ritm. Stivuiesc paharele cu picior înalt, paharele bombate fără picior, paharele pentru martini, cupele de șampanie. Îmi place să mă joc când le pun în mașina de spălat vase: încerc să ghicesc cocktailul după miros și după culoarea resturilor de băutură. Poate sună jalnic, dar eu consideră că e o practică. Cred că un barman bun ar fi în stare să le deosebească. Specialitatea barului din interior se numește The Manor Mule¹: grepfrut, ghimbir, votcă și un strop de ulei CBD — chestia asta pare să fie adăugată în toate pe aici.

S-a dovedit că dacă lucrezi vara la ferma familiei nu te califici decât pentru spălat vase. Dar trebuie să începi de undeva, nu? Iar dacă „îmi voi dovedi capacitățile” în următoarele câteva zile, managera Michelle zice că o să pot ajuta la ospățul de sâmbătă seară, când voi servi băuturi și altele de genul ăsta. Vreau să fiu barman, să scap din Tome și să încep o viață nouă la Londra. Într-un fel, ruptura de ligament încrucișat a fost o ușurare. Nu voiam să joc rugby la acel nivel. Nu mai era distractiv și era presiune prea mare. Nici la facultate nu am chef să mă duc. Și cu siguranță nu-mi doresc viața tatălui meu, nu mă interesează să preiau ferma. Fratele meu ar fi trebuit să se ocupe de ea.

Surprinz o mișcare cu coada ochiului. Mă abțin la timp să înjur când zăresc o siluetă întunecată apropiindu-se de bar. De unde naiba a mai răsărit și asta? Femeia se apropie și ajunge în lumină.

— Bună! mă salută ea. Îmi poți da un martini?

Miroase a Londra și a bani. Blondă, ruj roșu, parfum greu, scump. Cam trecută. Nu ca mama, dar mult mai

¹ Catărul Conacului (*N.t.*).

mare decât mine. Are o față frumușică și sprâncene normale, atrăgătoare. Am văzut grămezi de sprâncene înfricoșătoare în ultima vreme. Fosta mea prietenă Delilah a trecut printr-o fază în care și le desena cu un marker permanent.

Îmi șterg de blugi mâinile umede și îmi dreg glasul. N-am voie să prepar băuturi. Dacă mă prinde Michelle...

Dar nu-i pot mărturisi așa ceva. Nu găsesc puterea să o informez că eu sunt doar băiatul care spală vasele.

— Gin sau votcă?

— Tu ce-ai alege?

Cineva ca ea n-ar trebui să știe ce preferă în martini? Bag de seamă că e ușor agitată când o privesc mai atent. Se joacă nervos cu un teanc de șervețele pentru cocktailuri și rupe unul în fâșii subțiri și neregulate. Îmi dreg glasul.

— Depinde ce vă place mai mult, aş zice.

Ca să par și mai încrezător, folosesc o replică auzită de la Lewis, barmanul-șef:

— Dar ginul e câștigător, în opinia mea.

Ca și cum aş prepara sute de martini pe zi.

— Și pot să vă fac un *dirty martini* sau cu coajă de lămâie.

Femeia zâmbește recunoscătoare.

— Atunci gin să fie. Am încredere în tine. Două gin martini, te rog! Ce înseamnă *dirty martini*?

Mă înroșesc până în vârful urechilor. Să sperăm că e suficient de întuneric ca să nu vadă.

— Ăăă... înseamnă să adaugi saramură de măsline verzi.

— Atunci *dirty* să fie.

Flirtează oare cumva cu mine? Delilah îmi zicea mereu că habar n-am când se dau fetele la mine: „Ce dracului, măi, Eddie! Ar putea să fie călare pe tine, să-ți